

ἀχρειάνιστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀχρειάστους
Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀχρειάνιστους Θεσσ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπιθ. ἀχρειάνης καὶ ἀχρείαστος.
Ἀχρειάνης 1, ὁ ἰδ.

ἀχρειᾶς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἀχρειοῦ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχρεῖα, δι' ὃ ἰδ. ἀχρεῖος, καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

Ἀνθρωπος λέγων καὶ πράττων ἀχρεῖα, αἰσχροῖα: Διάσ-
λοι μέσα σ', ἀχρεῖα! Ἀχρειοῦ εἶναι, χίλιες ἀχρεῖες κουβέδες
λέει. Συνών. ἀχρειολογᾶς. Πβ. ἀχρειάνης 1.

ἀχρεῖαστῶ ἡ, Θράκ. (Καλαμ.) ἀνιχρεῖαστῶ Θράκ.
(Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχρεῖος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀχρεῖότης, αὐθάδεια Θράκ. (Καλαμ.) 2) Σφάλ-
μα, ἀνοησία Θράκ. (Μυριόφ.): Αὐτὸς κάμνει ὅλο ἀνιχρεῖα-
σμός.

ἀχρεῖαστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχρεῖαστος.

Χωρὶς ἀνάγκην, ματαίως: Μὴν ξοδιάζεσαι ἀχρεῖαστα.

ἀχρεῖαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀχρεῖα-
στους βόρ. ἰδιώμ. ἀχρεῖαστες Σκῦρ. ἀχρεῖγματος Θήρ.
Κρήτ. Πελοπν. (Σουδεν.) ἀχρεῖγματος Στερελλ. (Ἀράχ.)
ἀχρεῖγματος Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.) ἀχρεῖαστος Πελοπν. (Ἀρ-
καδ. Κόκκιν. Λάστ. Παππούλ.) ἀνέχραστος Μακεδ. (Κα-
στορ.) ἀνέρκαστος Κύπρ. ἀνάρκαστος Κύπρ.

Τὸ ἀμάρτ. μεσν. ἐπίθ. ἀχρεῖαστος πιστοποιούμενον
ὑπὸ τοῦ ἐπιρρ. ἀχρεῖάστως.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τι, ἄχρηστος,
ἀνωφελής, περιττός κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀχρεῖαστο
πρᾶμα. Εἴμαι ἀχρεῖαστος πρὸς ἐγὼ, γέραςα κοιν. Ἀπὸ τὸ κομ-
μάτ' ἡ τζόχα 'ς ἐμὲν ἀχρεῖαστον ἐν' Τραπ. || Γνωμ. Κρύψε
τ' ἀχρεῖαστο γιὰ χρεῖαζόμενον Θράκ. (Σηλυβρ.) β) Ἐκεῖ-
νος τοῦ ὁποίου εἶθε νὰ μὴ λάβωμεν ἀνάγκην, ἐπὶ ἱατροῦ,
φαρμάκων κττ. κοιν.: Ἀχρεῖαστος νὰ 'ναι! Ἀχρεῖαστος νὰ
μοῦ 'σαι! Ἀχρεῖαστος νὰ 'σαι, γιὰτρέ, ἐσὺ καὶ τὰ γιαιρικά
σου! Ἀγόραςα κινίνο, ἀχρεῖαστο νὰ 'ναι! Ἀς τὸ πάρω κι ἀ-
χρεῖαστο νὰ 'ναι κοιν. Ἦ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών.
ἀγύρευτος 3. γ) Οὐδ. πληθ. οὐσ., τὰ νεκρικά ἐνδύ-
ματα Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.): Τσ' βάλαν τ' ἀχρεῖγαστα. 2) Πε-
ριττός Κεφαλλ.: Εἴν' ἀχρεῖαστο νὰ ποῦμε περισσότερα. 3)
Ὁ μὴ θέλων νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τι, ἀπειθής, ἀνυπότακτος
Ἦπ. Κύπρ. 4) Ἀχρεῖος, ἀσελγής Πελοπν. (Καλάβρυτ.):
Ἀχρεῖαστος λόγος. Ἀχρεῖαστη δουλειὰ -κουβέντα. Ἀχρεῖαστο
τσομπι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχρειάνης 1. 5) Ὁ μὴ
ἔχων χρεῖαν τινὸς Ἰόνιοι Νῆσ.: Γνωμ. Ἀχρεῖαστος δὲ σκιά-
ζεται, γιὰτί τί χρεῖα ἔχει;

ἀχρεῖεύω Α.Ρουμ. (Φιλιπούπ.) Πελοπν. (Μάν.)
— Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος.

1) Ἀσελγαίνω ἐνθ' ἄν. 2) Γίνομαι ἀχρεῖος, δια-
φθείρομαι Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.: Ὁ κόσμος
ἀχρεῖεψε Λεξ. Δημητρ.

ἀχρεῖόγλωσσα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ἀχρεῖα γλῶσσα καὶ μετων. ἄνθρωπος βωμολόχος.
Συνών. ἀτσαλόγλωσσα.

ἀχρεῖογλωσσῶ ἡ, ἀμάρτ. ἀχρεῖογλωσσῶ Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχρεῖόγλωσσος.

Αἰσχρολογία, βωμολοχία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτσαλο-
κουβέντα, ἔτι δὲ ἀφύσικα (ἰδ. ἀφύσικος Β2), ἀ-
φυσικόλογο, ἀχρεῖολογία 2, ἀχρεῖόλογο, ἀχρεῖο-
στομιά, βρομολόγο, παλαιόλογο.

ἀχρεῖόγλωσσος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὁ ἔχων ἀχρεῖαν γλῶσσαν, βωμολόχος. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀχρειάνης 1.

ἀχρεῖοκόριτζον τό. Πόντ. (Κερασ.) ἀχρεῖοκόρι-
τζον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. κορίτζιν, δι' ὃ
ἰδ. κορίτσι.

Νεᾶνις λέγουσα ἢ πράττουσα αἰσχροῖα.

ἀχρεῖοκώπελλο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. κωπέλλι.

Παῖς λέγων ἢ πράττων αἰσχροῖα. Συνών. ἀχρεῖο-
κωπέλλουδο, ἀχρεῖόπαιδον.

ἀχρεῖοκωπέλλουδο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. κωπέλλουδι.

Ἀχρεῖοκώπελλο, ὁ ἰδ.

ἀχρεῖολογᾶς ὁ, ἀμάρτ. ἀχρεῖολογᾶς Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχρεῖόλογο καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

Ἀνθρωπος λέγων αἰσχροὺς λόγους, βωμολόχος.
Συνών. ἀχρεῖᾶς. Πβ. ἀχρειάνης 1.

ἀχρεῖολογία ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀχρεῖ-
ολογία Λεξ. Δημητρ. ἀχρεῖολογία Πόντ. (Κερασ.) ἀχρεῖ-
ολογία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχρεῖολόγος.

1) Τὸ νὰ λέγῃ τις ἀχρεῖους λόγους, αἰσχρολογία. 2)
Λόγος ἀχρεῖος, αἰσchrός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχρεῖο-
γλωσσῶ.

ἀχρεῖόλογο τό, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Λόγος ἀχρεῖος, αἰσchrός: Ἐμαθε τὸ παιδί καὶ λέει ἀ-
χρεῖόλογα. Γυρίζει μὲ παλαιόπαιδα καὶ τοῦ 'μαθαν ἀχρεῖόλογα.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχρεῖογλωσσῶ.

ἀχρεῖολόγος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. ἀχρεῖόλογος
ΚΠαλαμ. Νύχτ. Φήμ. 12—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Ὁ λέγων αἰσchrους λόγους, βωμολόχος. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀχρειάνης 1.

ἀχρεῖολογῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. ἀχρεῖολογῶ Πόντ.
(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχρεῖολόγος.

1) Αἰσχρολογῶ σύνηθ. καὶ Πόντ.: Γυρίζει μὲ παλαιό-
παιδα κ' ἔμαθε ν' ἀχρεῖολογῇ. Συνών. ἀχρεῖοστομίζω.

2) Ὑβρίζω τινὰ δι' ἀχρεῖων λόγων Θράκ. (Σαρεκκλ.):
Ὁ δεῖνα μ' ἀχρεῖολόγησε.

ἀχρεῖόπαιδον τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀχρεῖόπαιδον
Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. παιδίν, δι' ὃ ἰδ.
παιδί.

Ἀχρεῖοκώπελλο, ὁ ἰδ.

ἄχρειος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.)
ἄχρειους βόρ. ἰδιώμ. ἄχρειος Τηλ. ἄχρους Μακεδ. (Κα-
στορ.) ἀχρεῖγος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Κερασ.) ἀ-
χρεῖος Πελοπν. (Μάν.) ἀχρεῖγος Ἄνδρ. ἀχρεῖς Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀχρεῖος, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἄ-
χρειος. Πβ. Ἡρωδιαν. 1,136 (ἐκδ. Α. Lentz) «παρὰ τὸ

